

Děkanát Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze
Nám. Jana Palacha 2
116 38 Praha 1

V Praze dne 9. 11. 2015

Věc: Odvolání proti rozhodnutí děkanky FF UK v Praze ze dne 30. 10. 2015, čj. 2015UKFF07915

S rozhodnutím děkanky nesouhlasím a odvolávám se proti němu, a to z následujících důvodů:

Zamítnutí mé žádosti ze dne 16. 10. 2015 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, se zakládá na nesprávném právním názoru a nerespektuje příslušnou judikaturu, zejména pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012-62, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 2/2015, který sjednotil výklad sporných otázek. Pochybení spočívá především v následujících skutečnostech:

1. Rozhodnutí děkanky FF UK v Praze ze dne 30. 10. 2015, čj. 2015UKFF07915, konstatuje, že *„informace o mzdě je natolik důvěrným údajem, z něhož lze usuzovat na celkové majetkové poměry zaměstnance, že nelze považovat za cíl zákonodárce ji bez dalšího na vyžádání poskytnout. Nejedná se o nárazově poskytované veřejné prostředky, ale o základní pravidelný příjem dotčených fyzických osob, které samy nejsou povinným subjektem dle InfZ.“* Avšak výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012-62, v bodě 72 a 81 specifikuje: *„Lze-li kontrolu nakládání veřejnými prostředky prostřednictvím dotazů jednotlivců považovat za vhodný a účinný nástroj kontroly veřejné moci ze strany veřejnosti, posilující legitimitu politického systému, pak je nutno příslušná ustanovení uvedeného zákona vykládat tak, aby jimi byla tato kontrola v potřebné míře umožněna. To znamená, že ustanovení, kterými jsou definovány meze práva na informace, je třeba v pchybnostech vykládat tak, aby kontrolu umožňovala, a nikoli jí bránila. (...) Je přitom nepochybné, že zaměstnanci orgánů veřejné moci a řady dalších povinných subjektů jsou placeni z veřejných prostředků, jsou-li placeni typicky z daní. Zaměstnance placené z veřejných prostředků je nutno považovat za „příjemce“ veřejných prostředků, neboť prostředky dostávají jako odměnu za práci, kterou pro poskytovatele prostředků vykonávají. (...) Zahrnutí zaměstnanců mezi příjemce veřejných prostředků, o nichž musí být poskytovány informace, je legitimováno intenzivním veřejným zájmem na kontrole veřejné moci a hospodárnosti a účelnosti jejího jednání i v oblasti zaměstnávání a odměňování. Nejde o svévoli ani o iracionalitu, nýbrž naopak o vhodný a v poměrech moderního státu nanejvýš potřebný prostředek kontroly veřejné sféry, neboť je zjevné, že náklady na platy (mzdy) a jiná peněžní plnění zaměstnancům jsou významnou položkou veřejných výdajů a že při určování jejich výše má veřejná moc relativně širokou míru diskrece, která musí být vyvážena širokou, všeobecnou a účinnou veřejnou kontrolou.“*
2. Dále rozhodnutí děkanky FF UK v Praze ze dne 30. 10. 2015, čj. 2015UKFF07915, uvádí, že *„v daném případě je třeba posuzovat střet ústavně zaručeného práva na svobodný přístup k informacím se stejně tak ústavně zaručeným právem na ochranu osobních údajů*

individuálně“ a odvolává se na tzv. test proporcionality. Nicméně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012-62, v bodě 52 dovozuje, že „samotné znění a systematika zákona nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážit zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována.“ Nadto pak v bodě 82 vysvětluje: „Zveřejnění informace o výši jeho platu (mzdy) totiž za běžných okolností neznamená pro toho, kdo je placen z veřejných prostředků, žádnou podstatnou újmu. Informaci o výši platu (mzdy) nebo jiného peněžního plnění zaměstnance placeného z veřejných prostředků především nelze považovat za informaci, která by jej v případě zveřejnění difamovala nebo jinak snižovala jeho lidskou důstojnost, neboť sama o sobě výše platu žádný negativní informační obsah nemá. (...) Získat negativní konotaci může informace o platu zásadně jen za situace, kdy je plat poskytován jinak než podle zákonných pravidel, například neadekvátně vysoký, neodpovídající skutečné povaze vykonávané práce a zastírající skutečný stav věcí.“

3. Konečně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012-62, v bodě 97-98 jasně stanovuje, že *„bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů: zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu..., zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu..., zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu..., zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu..., zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob. Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů.“* Úvaha obsažená v rozhodnutí děkanky FF UK v Praze ze dne 30. 10. 2015, čj. 2015UKFF07915, předestírající že *„z hlediska testu vhodnosti a potřeby lze tak předpokládaného cíle dosáhnout také např. z informací o počtu zaměstnanců FF UK, celkových výdajů na mzdové náklady a Vnitřního mzdového předpisu UK, jímž se FF UK coby zaměstnavatel řídí“*, proto není relevantní a nezbavuje povinný subjekt – FF UK – jeho zákonem stanovené povinnosti.

S ohledem na výše uvedené se domnívám, že povinný subjekt – Filozofická univerzita Univerzity Karlovy v Praze – se rozhodnutím děkanky FF UK v Praze ze dne 30. 10. 2015, čj. 2015UKFF07915, dopustil svévole, když uplatnil diskreční pravomoc (zda vyžádané informace poskytnout či nikoli) v případě, kdy ji uplatnit neměl a nesměl, a tím, že odepřel poskytnutí vyžádaných informací, porušil zákon. Na své žádosti ze dne 16. 10. 2015 trvám, a nadále proto žádám o poskytnutí dříve specifikovaných informací.